

Čo má liberálna demokracia nachystané pre Cirkev? Jasný odkaz zo SME: Cirkev musí upraviť svoju vieru podľa štátnej a LGBT ideológie

Branislav Michalka

15. januára 2024 ✚ *Cirkev Politika* ✚ *Komentár*

Pokiaľ katolíkom ešte stále nedochádza do akej pasce padli, keď vstúpili dobrovoľne na pôdu liberálnej demokracie, tak by sa mali zamyslieť na článkom Daniela Podolského s názvom *Kedy veriaci zaklopú na dvere Teplárne?*, ktorý vyšiel na stránkach liberálno extrémistického denníka SME. Tento článok by ich mohol vyliečiť z naivných predstáv o tom, čo to sú štátna demokracia a liberalizmus vo svojej podstate.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

V roku 1989 sa medzi obyvateľstvom bežne šírila predstava, ktorá ešte stále straší v hlavách kresťanov, ich predstaviteľov, ako aj v účastníkoch festivalov Pohoda a Godzone, totiž, že demokracia je systém, ktorý predstavuje akýsi voľný zväzok ideovo a vnútorne autonómnych členov či prvkov v štáte. Podľa tejto naivnej predstavy sa jednotlivé prvky, z ktorých sa skladá tzv. demokratická a liberálna spoločnosť vzájomne rešpektujú, nezasahujú si do svojich vnútorných usporiadaní a ideí, a kooperujú spolu na báze neutrálnej štátnej a politickej pôdy.

Táto predstava však skôr pripomína feudalizmus s jeho partikularizmom, decentralizáciou a autonómnosťou sociálnych a politických zložiek. Modernú, technológiami a propagandou dobre vybavenú, etatickú a do každého kúta súkromného života zasahujúcu liberálnu demokraciu však rozhodne nie.

Aby to zrejme pochopili už aj tí najzasnenejší, rozhodli sa v denníku SME vyškoliť katolíkov v duchu tých najlepších tradícií liberálnej demokracie, a to priamo na materiáli z vlastnej katolíckej produkcie.

Predmetom záujmu liberálnych demokratov je samozrejme najnovší vatikánsky dokument *Fiducia supplicans*, ktorý odobruje požehňovanie homosexuálnych, a aj ďalších neregulárnych párov. Ten v nich vzbudzuje výslovné nadšenie a ich obdiv k pápežovi Františkovi rastie. A to do tej miery, že tento obdiv

naberá niekedy až komickú podobu, keď sa napríklad zarytý ateista ohradzuje voči kritike pápeža Františka (stalo sa autorovi tohto článku) zo strany konzervatívnych katolíkov vyhrážkou: „*Nechajte **nášho** Františka na pokoji!*“ Vskutku, lepšie by sa to ani vyjadriť nedalo.

Myslel to položartom, polovážne? Alebo len duša zapišťala nechtiac to, nad čím už dávno rozum nadšene tancoval?

Nech už je to akokoľvek, štátom a modernou ústavou zaštitení liberálni demokrati získali v dokumente a pápežovi zaujímavých spojencov, ktorí im umožňujú „vydusiť“ konečne katolíkov aj na Slovensku a postaviť ich do liberálno demokratického „haptáku“. Nielenže môžu argumentovať liberálno demokratickými pravidlami a ústavou, ale najnovšie môžu z externých pozícií obviňovať konzervatívnych katolíkov, ak porušujú liberálno demokratické pravidlá, z neposlušnosti voči pápežovi!

Pritom ich argumenty vôbec nie sú hlúpe a logicky vyplývajú z celkového nastavenia liberálno demokratického režimu. Jeho zásady sa dali ľahko vyčítať z oficiálnych dokumentov, avšak kresťania radšej verili svojim snom. Samozrejme až na tých katolíckych „slniečkárov“, ktorí sú dokonale uzrozumení s nastavením režimu a vyhovuje im. Z ich radov sa nakoniec grupujú aj nadšení „požehnávači“ nielen homosexuálnych párov, ale všetkého, čo sa nachádza na čiernej listine katolíckej morálky.

Quelle: Deutsche Fotothek

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons/Deutsche Fotothek

Nie je vylúčené, že autor zmieneného článku na SME patrí k nim. Avšak aj keby nepatril, je to irelevantné – výsledok je rovnaký. Medzi slniečkármi veriacimi či neveriacimi panuje totiž dojímavá zhoda ohľadom nadradenosti liberálno demokratického režimu, sekulárneho a tzv. neutrálneho štátu, ako aj jeho pravidiel, nad vierou.

Najlepším dôkazom sú slová z inkriminovaného článku. V nich sa najprv autor pohoršuje nad prijatím dokumentu *Fiducia supplicans* v radoch veriacich a kňazov:

„Reakcie na požehňovanie párov rovnakého pohlavia sú vskutku pestré – od rozčarovania cez odmietanie až po taktické vyčkávanie a zosmiešňovanie. Nechýbali ani moderné „prejavy lásky“ – statusy burcujúce nenávisť – či odmietanie pápežovho vyhlásenia priamo počas vianočnej omše, keď kresťania vraj oslavujú zrodenie božej lásky v ľudskej podobe.“

Po tomto krátkom zhrnutí rôznych foriem protidemokratickej, protiliberálnej a protipápežskej podvratnej činnosti, prechádza autor k priamemu účtovaniu s katolíckym tmárstvom a k vyhrážkam voči Cirkvi. Podľa neho katolíci „*stále popierajú ústavu*“, toľko štátny rozmer, avšak nielen to, oni podľa neho popierajú aj „*cyrilo-metodskú tradíciu*“!

Ako vidno, máme teda v prípade katolíckych tmárov do činenia s obzvlášť nebezpečným druhom z rodu homo sapiens – s tzv. popieračmi. Čo s nimi? V denníku SME to vedia a článkom Daniela Podolského to vysvetľujú:

„Keďže Listina základných práv udáva, že sme si rovní v dôstojnosti i v právach, diskriminačný prístup rímskokatolíckej cirkvi k homosexuálom porušuje materiálne jadro našej ústavy.“

Avšak pozor, tí, čo by si mysleli, že Podolský má na mysli diskrimináciu na plavárni, v opere či na verejných toaletách, čiže na neutrálnej štátnej pôde, sa mýlia. On nejde ratovať homosexuálne páry vo verejnom priestore, on ide regulovať to, ako sa majú správať k homosexuálom katolíci vo svojej Cirkvi:

„Cirkvi môžu vydávať vnútorné predpisy len za predpokladu, že nie sú v rozpore so všeobecne záväznými predpismi, a zároveň výkon ich činností nesmie byť v rozpore s ústavou (II. ÚS 128/95). Odmietavý postoj k homosexuálnym zväzkom je pritom v rozpore tak s každou demokratickou ústavou (Najvyšší súd USA Obergefell v. Hodges, 576 U.S. 644), ako aj so slovami sv. Cyrila, že „dažd padá na všetkých rovnako“.“

No prosím, a to sme nevedeli, milí kresťania, keď sme liezli do liberálno demokratického raja rozkoší? A čo potom ešte, keď sa začne uplatňovať nadradenosť európskej legislatívy nad domácou. To bude radosti.

Čiže, aby sme si to ujasnili: ústava moderného liberálno demokratického štátu určuje rámec, v ktorom sa môžu pohybovať „**vnútorné predpisy**“ Cirkvi! Ale to nie je všetko. Autor zmieneného článku, ako aktívny reprezentant súčasného režimu ide ešte ďalej a napomína Cirkev v tom zmysle, že nesprávne interpretuje, a tým vlastne porušuje, slová svojich svätcov (v tomto prípade Cyrila a Metoda), lebo tí, zrejme vôbec o tom netušiac, tiež schvaľovali požehnávanie homopárov, ako aj ďalšie inkluzívnosti tým, že použili prirovnanie s dažďom.

Takže liberálno demokratický štát určí Cirkvi: koho má prijímať, ako ho má prijímať, čo má od neho vyžadovať, čo nemôže od neho vyžadovať, v čo má veriť a dokonca aj to, ako má túto vieru interpretovať.

A aby nikto nepochyboval o tom, že určujúcou normou všetkého života v štáte, a zrejme aj vo vesmíre, má byť ideológia liberálno demokratického režimu, tak Daniel Podolský jasne definuje, v čom je s Cirkvou problém:

„Rímskokatolícka cirkev má s rešpektovaním liberálnodemokratických pravidiel evidentný problém. Dodnes sa nevyrovnala s tým, že 70-tisíc inovercov skončilo v koncentráku, ženám bráni v prístupe ku kňazstvu a kňazom nepovoľuje uzatvárať manželstvo.

Slovenský právny poriadok však diskrimináciu na základe pohlavia vyslovene zakazuje a keďže právo uzavrieť manželstvo patrí medzi základné práva, nároku naň sa nemožno efektívne vzdať. Svätá stolica sa pritom medzinárodnou zmluvou zaviazala, že náš právny poriadok bude dodržiavať.“

Ilustračný obrázok, zdroj: wikimedia commons

Takže si to opäť zhrňme:

1. Cirkev už v očiach režimu nediskvalifikuje len to, že je ľudovo povedané „sto rokov za opicami“, ale už aj to, že nechce upraviť svoju vieru podľa pravidiel režimu, inak povedané, *„má s rešpektovaním liberálnodemokratických pravidiel evidentný problém“*. A to nie vo verejnom priestore, ale vo vnútri Cirkvi.
2. Tento jej prístup popiera a porušuje ústavu, a v konečnom dôsledku to môže byť nazierané ako trestná činnosť.
3. Cirkev je preto povinná upraviť svoje vnútrocirkevné pravidlá podľa liberálno demokratických, a to aj v takých prípadoch ako kňazstvo žien alebo povinný celibát.

Tieto požiadavky, ktoré u neinformovaných a optimisticko-naivných kresťanov stredného prúdu pravdepodobne vzbudia úsmev (ten však môže zamrznuť rýchlejšie, než by si boli schopní predstaviť), nie sú v žiadnom prípade ohýbaním a pokrivením liberálnej demokracie, ale naopak dôsledným domýšľaním princípov sekulárneho, liberálno demokratického štátu. Resp. každého štátu, avšak len ten liberálno demokratický založil svoju ideológiu na podvođe, v rámci ktorého sľubuje ideovú pluralitu.

Za článok v denníku SME by mali byť katolíci vlastne vďační. Je to v podstate prvý otvorený prejav ideologickej úprimnosti, ktorý nechtiac usvedčuje kresťanských demokratov, kresťanských liberálov či dokonca kresťanských marxistov (ktorých minulý týždeň s nadšením prijal pápež František), buď z vypočítavej kolaborácie alebo z neveriteľnej infantilnosti.

Ich křčovitá obhajoba súčasného protikresťanského režimu, adorácia liberálnej demokracie napriek všetkým evidentným príznakom jej averzie a agresivity voči kresťanstvu, je už len dokladom o neschopnosti priznať si, že utópia, v ktorú verili celý život je definitívne nefunkčná a skrachovaná.

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/co-ma-liberalna-demokracia-nachystane-pre-cirkev-jasny-odkaz-zo-sme-cirkev-musi-upravit-svoju-vieru-podla-statnej-a-lgbt-ideologie/>